

Електронне наукове фахове видання "Державне управління: удосконалення та розвиток" включено до переліку наукових фахових видань України з питань державного управління (Наказ Міністерства освіти і науки України від 22.12.2016 № 1604)

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Дніпровський державний
аграрно-економічний
університет

ЛКС Центр
Видавництво ТОВ «ЛКС-центр»

0 0 0 0 0 0 0

УДК 351:338.24

*Б. В. Помогайбо,
аспірант Академії муніципального управління*

ВЕКТОРИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

*Bogdan Veniaminovich Pomohaybo,
PhD student of the Academy of Municipal Management*

VECTORS IMPROVEMENT MECHANISM OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN THE CONTEXT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT SOFTWARE

В статті констатовано відсутність єдиного підходу до трактування сутності поняття «державно-приватне партнерство». Уточнено сутність поняття «державно-приватне партнерство», як інноваційної організаційно-економічної моделі взаємовигідного співробітництва держави та приватних партнерів в особі представників бізнес-структур та суб'єктів підприємницької діяльності, яка передбачає передачу державою приватному бізнесу на основі укладених договорів ДПП (за якими особи несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями) певних повноважень з проектування, управління, фінансування, експлуатації та обслуговування об'єктів з метою здійснення суспільно значущих проектів.

Проведено критичний аналіз механізму реалізації державно-приватного партнерства у контексті забезпечення сталого розвитку. Виявлено проблемні питання інституційно-законодавчого забезпечення розвитку державно-приватного партнерства. Розроблено практичні рекомендації з удосконалення механізму реалізації державно-приватного партнерства, реалізація яких дозволить прискорити практичне запровадження основних форм державно-приватного партнерства з метою залучення приватних інвестиційних ресурсів задля модернізації економіки держави. Запропоновано схему механізму реалізації державно-приватного партнерства. Визначено вектори активізації розвитку державно-приватного партнерства в Україні.

The article stated the lack of a unified approach to the interpretation of the essence of the concept of "public-private partnership." The essence of the concept of "public-private partnership" as innovative organizational and economic model of mutually

beneficial cooperation of state and private partners represented by representatives of businesses and entrepreneurs, which involves the transfer of state-private business on the basis of contracts concluded PPP (which person are jointly liable for the obligations) of certain powers on the design, management, financing, operation and maintenance of facilities for the implementation of socially important projects.

A critical analysis of the implementation of public-private partnerships in the context of sustainable development. Identified areas of institutional and legislative support of public-private partnerships. Practical recommendations to improve the mechanism for implementing public-private partnership, whose implementation will accelerate the practical implementation of the main forms of public-private partnerships to attract private investment resources for the modernization of the national economy. The scheme implementation mechanism of public-private partnerships. Determined vectors enhance the development of public-private partnership in Ukraine.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, механізм реалізації державно-приватного партнерства, компаратор.

Keywords: public-private partnership mechanism to implement public-private partnership comparator.

Постановка проблеми. Посткризове відновлення і забезпечення конкурентоспроможного соціально-економічного розвитку України потребують прискореної модернізації інфраструктури національної економіки. В умовах дефіциту необхідних державних коштів впровадження нових прогресивних механізмів співробітництва між державою, місцевою владою і бізнесом, залучення приватних інвестицій в традиційно «державні» сфери економічної діяльності є викликом часу [4]. Одним із способів вирішення поставлених проблем, з досвіду зарубіжних країн, є розширення співробітництва між державою та приватним сектором на умовах державно-приватного партнерства (далі - ДПП).

В Україні загалом розпочато процес впровадження ДПП, створено вихідні принципи і засади ефективної співпраці між державним і приватним сектором, але особливості нормативно-правового забезпечення, економічних та політичних циклів призвели до того, що регулювання ДПП відбувається без належної координації. Характерним рисами нині діючого механізму реалізації ДПП стали: непослідовність, відсутність систематичних кроків у напрямі формування умов розвитку ДПП; нечіткість визначення функцій органів державної влади, залучених до розвитку ДПП; неефективність координації діяльності відповідних органів державної влади; суперечливість та непослідовність нормативно-правового регулювання. Ці та інші факти наголошують на потребі вирішення даної проблематики у контексті забезпечення сталого розвитку та необхідності подальших наукових досліджень з метою розробки ефективного механізму реалізації державно-приватних партнерських відносин.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В Україні над проблематикою розвитку державно-приватного партнерства працює ряд вчених, серед яких Н.М. Бондар, О.М. Десятьок, К.В. Колісниченко, Я.В. Т.Г. Логутова, Л.І. Тараш, П.І. Шилепницький та ін. У вітчизняних дослідженнях у рамках ДПП, як форми економічних відносин, яка поєднує підприємницьку діяльність держави та інші державні коригувальні впливи з можливістю залучення приватних інвестицій і компетенцій приватного бізнесу, здебільшого розглядається саме природа взаємодії держави та приватного сектору, а не механізм реалізації партнерських відносин між державою та бізнесом [12].

Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020», концепції та програми соціально-економічного розвитку країни також містять лише згадку про важливість впровадження ДПП, але узгодженість між механізмами та інструментами державного регулювання державно-приватних відносин не розглядається. Це актуалізує необхідність уточнення змісту ДПП та здійснення пошуку шляхів удосконалення механізму реалізації державно-приватного партнерства.

Постановка завдання. Метою статті є критичний аналіз механізму реалізації державно-приватного партнерства у контексті забезпечення сталого розвитку, виявлення проблемних питань інституційно-законодавчого забезпечення його розвитку та розробка практичних рекомендацій, реалізація яких дозволить прискорити практичне запровадження основних форм державно-приватного партнерства з метою залучення приватних інвестиційних ресурсів задля модернізації економіки держави.

Виклад основного матеріалу дослідження. У світовій практиці термін «державно-приватне партнерство» розглядається з кількох точок зору, що дає підстави стверджувати, що єдиного підходу до трактування сутності даного поняття до тепер не сформовано, а отже існує нагальна потреба у вивченні його змісту та подальшому уточненні відмінних рис (табл.1):

Таблиця 1.
Трактування поняття «державно-приватне партнерство»

Нормативний акт, автор	Зміст поняття
Закон України «Про державно-приватне партнерство» [8]	ДПП - співробітництво між державою України, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) й юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, або фізичними особами-підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому ЗУ «Про ДПП» та іншими нормативно-правовими актами
Комітет ОЕСД з наукової і технологічної політики	Державно-приватне партнерство – будь-які офіційні взаємовідносини або домовленості на фіксований/нескінченний період часу між державними і приватними учасниками, у якому обидві сторони взаємодіють у процесі прийняття рішення і співінвестують обмежені ресурси, такі, як гроші, персонал, устаткування й інформацію для досягнення конкретних цілей у визначеній сфері науки, технології та інновацій
Економічна комісія ООН в Європі (UNECE)	Державно-приватне партнерство – контрактна угода між публічним та приватним секторами в наданні публічних послуг та розвитку інфраструктури, яка передбачає об'єднання всього найкращого, що має місце в цих секторах: ресурсів приватного сектору та його кваліфікаційного потенціалу, а також потенціалу публічного сектору в економічному регулюванні та захисті публічних інтересів
Бондаренко Д.[2]	Державно-приватне партнерство (далі – ДПП) є комплексним механізмом співробітництва суб'єкта публічної адміністрації (державних органів та органів місцевого самоврядування) з приватними партнерами (юридичними особами та фізичними особами-підприємцями), що характеризується довгостроковою консолідацією фінансових, майнових, організаційно-управлінських та інших матеріальних та нематеріальних ресурсів публічного і приватного партнера, розмежуванням відповідальності між партнерами, в тому числі з управління ризиками, метою якого є досягнення коопераційного, синергетично-системного соціально-економічного ефекту у вигляді створення, модернізації, обслуговування, експлуатації публічних сервісно-інфраструктурних об'єктів чи надання публічних послуг.
Шилепницький П.І.[13]	Державно-приватне партнерство – це спільна діяльність держави в особі її центральних та регіональних органів виконавчої влади та регіонального і місцевого самоврядування з однієї сторони, та представників бізнесу, інститутів громадянського суспільства і місцевих спільнот з приводу перерозподілу повноважень щодо створення інфраструктури загального користування, виконання робіт та надання послуг, які традиційно вважались монополією держави, врегулювання між сторонами в зв'язку з цим наступних питань: розподіл відповідальностей, ризиків, зобов'язань щодо фінансового забезпечення, проектування, будівництва, утримання, експлуатації, права власності, участь в управлінні та розподілі прибутку, що базується на принципах рівності, відкритості, недискримінації, змагальності, підвищення ефективності та мінімізації ризиків і витрат.

Виходячи з трактувань сутності ДПП, визначених у вітчизняному законодавстві, програмах розвитку світових організацій та запропонованих у науковій літературі, приходимо до висновку, що сутність поняття «державно-приватне партнерство» розглядається з кількох позицій:

- як форми співробітництва між державою та приватним сектором у певних сферах діяльності;
- як взаємовідносин між державою та бізнесом з метою реалізації суспільно значущих проєктів;
- як угоди між публічною і приватними сторонами в сфері виробництва та надання інфраструктурних послуг;
- як засобу підвищення ефективності бюджетного фінансування.

Проте, незважаючи на різносторонність позицій розгляду даного поняття, є всі підстави для виокремлення низки характерних рис, які є спільними у його розумінні, зокрема: 1) модель взаємодії держави та приватного бізнесу передбачає об'єднання їхніх зусиль та ресурсів (у тому числі сильних сторін та переваг); 2) між учасниками

партнерства обов'язково має місце розподіл ризиків; 3) метою створення партнерств є реалізація найбільш суспільно значущих проектів; 4) взаємодія держави та приватного бізнесу передбачає довгострокову основу; 5) предметом партнерства є управління, розвиток та використання об'єктів державної та муніципальної власності [1, с.25].

Отже, виходячи з вищевикладеного вважаємо, що під державно-приватним партнерством слід розуміти інноваційну організаційно-економічну модель взаємовигідного співробітництва держави та приватних партнерів в особі представників бізнес-структур та суб'єктів підприємницької діяльності, яка передбачає передачу державою приватному бізнесу на основі укладених договорів ДПП (за якими особи несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями) певних повноважень з проектування, управління, фінансування, експлуатації та обслуговування об'єктів з метою здійснення суспільно значущих проектів.

Прийняття рішення про здійснення ДПП регулюється Законом України «Про державно-приватне партнерство» (далі – ЗУ «Про ДПП»), яким чітко визначено етапи прийняття рішення про здійснення ДПП (рис.1):

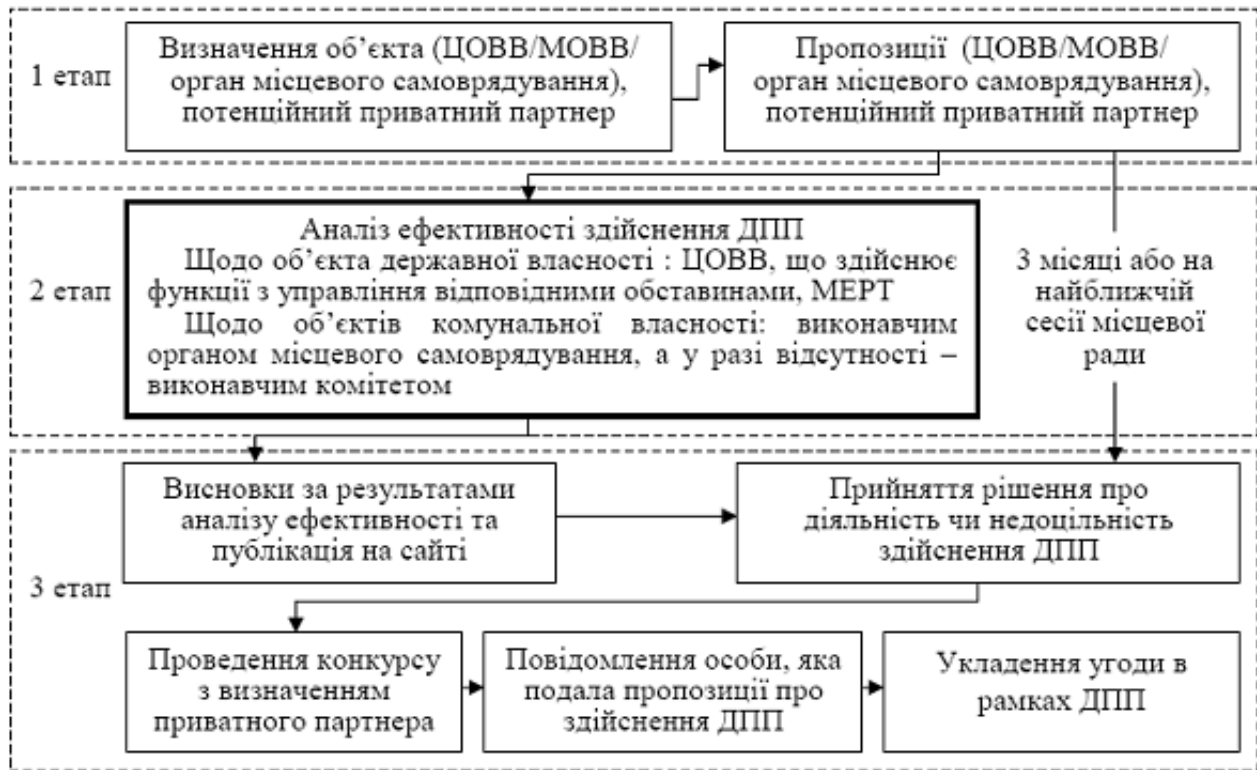

Рис. 1. Процедура прийняття рішення про здійснення ДПП згідно ЗУ «Про державно-приватне партнерство»

Довідково: розроблено за [8]

- на етапі подання пропозицій про здійснення ДПП згідно ст. 10 ЗУ «Про ДПП» центральними або місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування чи органами Автономної Республіки Крим або особами, які можуть бути приватними партнерами, готуються пропозиції з попереднім техніко-економічним обґрунтуванням і подаються на розгляд до органу, уповноваженого проводити аналіз ефективності здійснення ДПП [8];

- на другому етапі на підставі поданих пропозицій щодо ДПП здійснюється аналіз ефективності здійснення ДПП шляхом: детального обґрунтування соціально-економічних та екологічних наслідків здійснення ДПП за результатами аналізу; обґрунтування вищої ефективності проекту із залученням приватного партнера порівняно з реалізацією проекту без такого залучення; виявлення видів ризиків здійснення ДПП, їх оцінки та визначення форми управління ризиками; визначення форми здійснення ДПП; визначення соціально-економічних та екологічних перспектив після закінчення дії договору, укладеного в рамках ДПП. За результатами аналізу ефективності здійснення ДПП складається висновок, який підлягає оприлюдненню на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері ДПП;

- на завершальному етапі приймається рішення про здійснення ДПП чи про недоцільність його здійснення, виключно на конкурсних засадах визначається приватний партнер для укладення договору та укладається договір переможцем конкурсу.

На перший погляд складається враження повного урегулювання на законодавчому рівні механізму реалізації ДПП. Проте при більш детальному вивченні законодавчих та підзаконних актів з регулювання методичних і організаційно-управлінських аспектів ДПП приходимо до висновку, що сформоване твердження є поспішним з тієї причини, що до тепер дієвість ЗУ «Про ДПП» та окремих підзаконних актів з регулювання механізмів реалізації державно-приватних відносин залишається на досить низькому рівні і не сприяє активізації розвитку співпраці держави та бізнесу. Зокрема, мова йде про занадто складну та забюрократизовану процедуру укладення договору про ДПП, проходження довготривалого та складного конкурсу з вибору приватного партнера та практично недієздатний механізм реалізації державно-приватного партнерства в цілому.

З метою розробки практичних рекомендацій щодо побудови ефективного механізму реалізації ДПП, вважаємо за необхідне розпочати дослідження з вивчення основ побудови державно-приватних відносин, а саме з вивчення ознак ДПП, передбачених чинним законодавством та порівняння їх з ознаками ДПП, визначеними у європейському законодавстві (табл.2).

Таблиця 2.

Порівняльний аналіз ознак ДПП, визначених у вітчизняному та європейському законодавстві

Ознаки ДПП	Закон України «Про державно-приватне партнерство»	Європейське законодавство
тривалість відносин	визначено від 5 до 50 років	не визначено
умови прийняття та виконання приватним партнером інвестиційних зобов'язань	забезпечення вищих техніко-економічних показників ефективності діяльності, ніж у разі здійснення такої діяльності державним партнером без залучення приватного парт-нера	визначає лише ролі сторін
умови розподілу ризиків	передача приватному парт-неру переважної частини ризиків у процесі здійснення державно-приватного парт-нерства	пропорційність в розподілі ризиків
умови фінансування	внесення приватним парт-нером інвестицій в об'єкти партнерства із джерел не заборонених законодавством	акцентування уваги на застосуванні різних форм проектного фінансування (домовленостей), не оминаючи використання державних коштів

Дані табл.2 дають підстави стверджувати, що вітчизняне законодавство носить обмежувальний характер і передбачає більш жорсткі умови державно-приватних відносин: обмеження у часі дії договорів ДПП, високий ступінь ризику інвестування капіталу, можливість відсутності державної підтримки тощо. В той час, як європейське законодавство спрямоване на створення сприятливого середовища для розвитку ДПП, а отже характеризується як стимулююче.

На відміну від європейського законодавства чинним законодавством України передбачено, що договори, укладені в рамках ДПП, є довгостроковими (від 5 до 50 років) та передбачають виконання зобов'язань, у тому числі фінансового характеру, протягом всього строку дії договору. Разом з цим, на сьогоднішній день державний партнер позбавлений можливості брати на себе довгострокові зобов'язання для виконання договору ДПП, оскільки діє принцип трирічного бюджетного планування. З метою вирішення даного питання було розроблено проект Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України (щодо забезпечення можливості взяття довгострокових зобов'язань у рамках державно-приватного партнерства)», проте до теперішнього часу законопроект не введено в дію, а отже питання взяття довгострокових зобов'язань державними партнерами за договорами ДПП до тепер залишається не вирішеним.

Слід констатувати і той факт, що очікування приватних партнерів введення в дію Постанови КМУ від 16 листопада 2016 року за №815 «Про внесення змін до порядків, затверджених постановою КМУ від 11 квітня 2011 року №384» [9] (далі - Постанова КМУ №815), якою передбачалось внесення змін до Порядку проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної, комунальної власності та об'єктів, які належать Автономній Республіці Крим [6] (далі – Порядок проведення конкурсу) увінчались розчаруванням, оскільки процедура проведення конкурсу не стільки спростилась, як ускладнилась. Так, з введенням в дію Постанови КМУ №815 строки розгляду органом управління рішення комісії (протоколу) щодо визначення переможця конкурсу продовжено з одного дня до одного місяця. Дійсно, погодження такого рішення протягом одного дня робило таку процедуру суто формальною, однак новий строк (один місяць) фактично затягує процедуру підписання договору про ДПП, що є невиправданим, адже по-перше, пропозиції конкурсантів мають чіткий строк дії, обмежений, як правило, кількома місяцями, по-друге, за результатами переговорів завжди існує ризик того, що переможець може відмовитися від підписання тощо. Враховуючи зазначені ризики, наголошуємо на доцільності зменшення строків погодження протоколу комісії щодо визначення переможця

У новій редакції Порядку проведення конкурсу і виключено норми щодо оприлюднення на веб-сайті органу управління інформації відносно укладеного договору ДПП. Вбачаємо у цьому системний недолік державної політики у сфері ДПП, адже в Україні до тепер не сформовано єдиний реєстр проектів ДПП, доступ до якого повинен мав би забезпечуватися у режимі он-лайн. Як зазначає Коваль Ю., виключення таких положень свідчить про звуження обсягу проактивно розкритої інформації щодо проектів ДПП, що суперечить політиці держави, яка провадиться у сфері відкритості економіки [3].

Постанова КМУ №815 внесено зміни і до Порядку проведення аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства від 11.04. 2011 р. №384) [7] (даді – Порядок проведення аналізу). Як позитивне слід відмітити:

- скасовано таку підставу для відмови у розгляді пропозицій як «невідповідність основним засадам і принципам державної політики»;

- запроваджено двоетапну процедуру для подання пропозиції:

I етап - підготовка концептуальної записки, проведення її детального аналізу за результатами якого приймається рішення щодо доцільності або недоцільності підготовки техніко-економічного обґрунтування.

II етап - підготовка техніко-економічного обґрунтування.

Проте не дивлячись на позитивні зміни у методиці оцінки ефективності, моделі об'єктивної і стандартизованої оцінки проектів ДПП, з врахуванням показників ризику та ефективності проектів так і не визначено. Підходи до відбору проектів в Україні далекі від найкращих світових практик. На думку експертів Світового банку, метод реалізації проекту вторинний, спочатку мають визначитися сама його цінність для суспільства й ефективність, а вже потім з урахуванням можливих фіскальних ризиків — форма реалізації. В Україні все відбувається з точністю до навпаки — ініціатори створюють проекти, від самого початку орієнтуючись на джерела фінансування, аргументуючи не важливість самого проекту, а необхідність його фінансування за рахунок вибраних ними джерел. Як правило, підсумкова ефективність реалізації таких проектів невисока [10].

Дослідження успішного досвіду Нідерландів у розвитку ДПП дає підстави стверджувати про доцільність запровадження у вітчизняній практиці моделі фільтрації проектів – компаратора (від англ. «compare» – порівнювання). Базова концепція використання компаратора полягає в тому, щоб забезпечити можливість об'єктивного кількісного порівняння проекту ДПП з аналогічним проектом у державному секторі, який забезпечив би надання того самого комплексу послуг. Компаратор дає змогу визначити показники для оцінювання відповідності результатів до витрачених коштів. Використання такого компаратора дозволить державі оптимізувати та правильно розподілити бюджетні кошти на суспільно важливі проекти [11].

Доцільність надання бюджетних коштів має визначитись і протягом періоду реалізації проектів. З цією метою доцільно сформувати систему моніторингу ходу реалізації проекту, завданнями якої буде комплексний аналіз ефективності управління та експлуатації об'єкту по проекту, аналіз виконання зобов'язань та умов контрактів, виявлення проблем управління проектом та розробка рекомендацій щодо їх подолання, оцінка впливу проекту на навколишнє середовище, попередження ситуацій нанесення шкоди інтересам держави, сприяння управлінню ризиками проектів, регулювання ходу реалізації проекту [5, с.106]

За результатами моніторингу мають прийматись рішення щодо стимулювання приватного партнера та подальшого бюджетного фінансування, зміни приватного партнера чи припинення реалізації угоди.

Отже, виходячи з вищевикладеного механізм реалізації ДПП з урахуванням поданих практичних рекомендацій щодо його удосконалення має набувати наступного вигляду (рис.2).

Запровадження на практиці запропонованого механізму реалізації державно-приватного партнерства дозволить прискорити практичне запровадження основних форм державно-приватного партнерства та активізувати інвестування капіталу у модернізацію економіки держави.

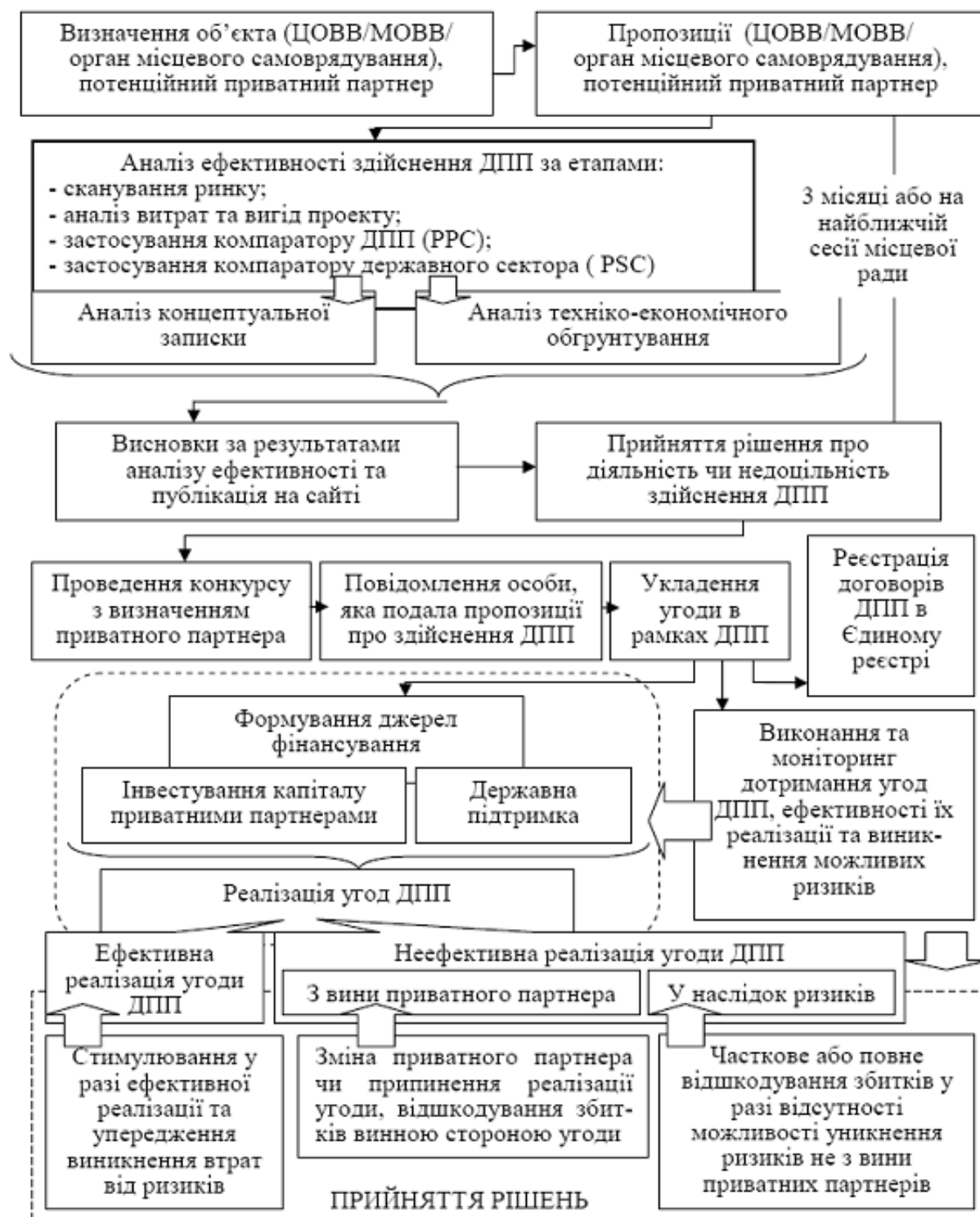

Рис. 2. Запропонований механізм реалізації ДПП

Довідково: власна розробка

Висновки і пропозиції. За результатами дослідження встановлено, що векторами активізації розвитку державно-приватного партнерства в Україні мають стати:

- розвиток інституціонального середовища, який припускає створення спеціальних інститутів щодо регулювання і контролю реалізації проектів, взаємодії і координації дій суб'єктів економіки [12];
- зміна характеру державного регулювання державно-приватних відносин з обмежувального на стимулюючий;
- розробка моделі відбору, експертизи, погодження та впровадження проектів ДПП;
- вирішення питання можливості державних партнерів брати на себе довгострокові зобов'язання для виконання договору ДПП;
- формування систему моніторингу ходу реалізації проектів та ін.

Вирішення проблематики державного регулювання державно-приватного партнерства суттєво сприятиме покращенню інвестиційного клімату, а отже економічному розвитку країни.

Література.

1. Бондар Н.М. Про критерії ефективності механізму державно-приватного партнерства. / Н. М. Бондар // Управління проектами, системний аналіз і логістика. Технічна серія. - 2014. - Вип. 13(2). - С. 22-38.
2. Бондаренко Д. Що необхідно для вдосконалення інституційного та правового забезпечення підготовки і реалізації проектів ДПП в Україні? [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://www.jurliga.ligazakon.ua>.
3. Коваль Ю. Коментарі до порядку проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної, комунальної власності та об'єктів, які належать АРК [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.jurimex.ua/ru/inform-files/107/>
4. Концепція розвитку державно-приватного партнерства в Україні 2012-2017 роки. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ppp-ukraine.org/>
5. Логутова Т.Г. Реалізація функцій управління проектами державно-приватного партнерства в інфраструктурі / Т.Г. Логутова, А.Г. Дем'янченко // Економічні та екологічні механізми розвитку України та її регіонів: Серія «Економіка»: зб. наук. праць. – Донецьк: ДонДУУ, 2014. – Т. XV. – Вип. 285. – С. 102–116.
6. Порядок проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної, комунальної власності та об'єктів, які належать Автономній Республіці Крим. Постанова КМУ від 11.04. 2011 р. № 384. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0399-12>
7. Порядок проведення аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства. Постанова КМУ від 11.04. 2011 р. №384. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0399-12>
8. Про державно-приватне партнерство. Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>
9. Про внесення змін до порядків, затверджених постановою КМУ від 11 квітня 2011 року №384. Постанова КМУ від 16 листопада 2016 року № 815. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/384-2011-п>.
10. Самаєва Ю. Державно-приватне партнерство — не мета, а один із способів її досягнення /Ю. Самаєва// Дзеркало тижня України. – 2016. - №16. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gazeta.dt.ua/>
11. Степанова О.В. Інституційні механізми розвитку державно-приватного партнерства в Україні / О.В. Степанова// Ефективна економіка. - 2012. - № 6. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2012_6_44
12. Тараш Л.І. Механізм реалізації партнерської взаємодії держави приватного сектору / Л.І. Тараш, І.П. Петрова// Вісник економічної науки України. – 2014. - №2. – С.140-153.
13. Шилепницький П.І. Характеристика ефективності державно-приватного партнерства / П.І. Шилепницький П.І.// Актуальні проблеми економічного і соціального розвитку регіону. – 2011. – С.171-179.

References.

1. Bondar, N.M. (2014) “Criteria for the effectiveness of the public-private partnership”. Project management, systems analysis and logistics. Technical Series. - 2014 - Vol. 13 (2). - pp. 22-38.
2. Bondarenko D. (2016), “What is needed to improve the institutional and legal support preparation and implementation of PPP projects in Ukraine? ”, available at: <http://www.jurliga.ligazakon.ua>.
3. Smith. J. (2016), “Comments to the order of the competition to determine the private partner for the implementation of public-private partnerships on public facilities, municipal property and facilities owned by the ARC”, available at: <http://www.jurimex.ua/ru/inform-files/107/>
4. The concept of public-private partnership in Ukraine 2012-2017 years, available at: <http://www.ppp-ukraine.org/>
5. Logutov T.G. (2014) “The implementation project management functions der-zhavno-private partnership in infrastructure”. - Donetsk: DonDUU, 2014. - T. XV. - vol. 285. - pp. 102-116.
6. The order of the competition to determine the private partner for the implementation of public-private partnerships on public facilities, municipal property and facilities belonging to the Autonomous Republic of Crimea. (2011), available at: <http://www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0399-12>
7. The procedure for analyzing the efficiency of public-private partnerships. (2011), available at: <http://www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0399-12>
8. On Public-Private Partnership. (2010), available at: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>
9. On amendments to the order approved by the Cabinet on April 11, 2011 №384. CMU from November 16, 2016 №815. (2016), available at: <http://www.zakon.rada.gov.ua/laws/show/384-2011-п>.
10. Samayeva. Yu. (2016), “Public-private partnership - not a goal but a way to achieve. Zerkalo Nedeli Ukraine”, available at: <http://www.gazeta.dt.ua/>
11. Stepanova O.V. (2012), “Institutional mechanisms of state-private partnership in Ukraine”, (2012), available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2012_6_44
12. Tarash L.I.(2014), “The mechanism of realization of partnership of the state of the private sector”, Bulletin of Economic Sciences of Ukraine, vol. 1, pp.140-153.
13. Shylepnytskyu P.I. (2011), “Characteristics effectiveness of public-private partnership” Issues of economic and social development, vol. 1, pp.171-179.

Стаття надійшла до редакції 17.09.2016 р.

ТОВ "ДКС Центр"

Вропу